

[Henning Rasmussen]

Vi har dog lavet en aftale med regeringen på ét område, nemlig arbejdsløshedsdagpengene. Her havde regeringen foreslået nogle meget store nedskæringer for store grupper af arbejdsløse, i alt – fuldt gennemført – omkring 1.800 mio. kr. om året. Det svarer i øvrigt temmelig nøje til det beløb, man vil forære de rigeste i landet ved at nedsætte formueskatten til næsten ingenting.

Arbejdsministeren ville i de forslag have, at alle arbejdsløse selv skulle betale den anden arbejdsløshedsdag – den dag skulle de ikke kunne få understøttelse.

Ministeren ville også have, at folk, der har fuldtidsarbejde, men er blevet skåret ned til halv tid og derfor har ret til supplerende dagpenge, helt skulle miste retten til supplerende dagpenge; hvis de efter 18 måneder på deltid ikke selv kunne skaffe sig et fuldtidsarbejde.

Tilsvarende ville man gribe ind over for de deltidsforsikredes ret til supplerende dagpenge.

Ministeren ville også have, at nyuddannede kun kunne få arbejdsløshedsdagpenge, hvis de har haft mindst 26 ugers arbejde efter deres uddannelse. Det betyder i praksis, at nyuddannede, der ikke straks kan få arbejde, vil blive henvist til bistandskontoret.

Endvidere ville man forlænge den periode, man skal være medlem af en arbejdsløshedskasse for at kunne få dagpenge, fra 12 til 18 måneder. Endelig ønskede man, at alle, der bliver medlem af en arbejdsløshedskasse, skal betale omkring et par hundrede kroner oven i kontingentet for at blive medlem.

Det var alt i alt, som jeg har sagt det tidligere, en nedskæring på omkring 1.800 mio. kr. om året, der skulle gå i statskassen. Men det lidt ejendommelige ved forslaget var, at den reelle besparelse, hvis man tager virkningerne på kontanthjælpen, der vil stige med 700 mio. kr., og virkningerne på de mistede skatteindtægter i betragtning, ville være meget beskedene.

Det er fortid. For vi fik en aftale med regeringen, der helt fjernede de seks forslag. Vi blev endvidere enige med regeringen om et par små, rimelige stramninger i arbejdsløshedsreglerne. Vi blev desuden enige om at udvide pligten til at give arbejdstilbud til arbejdsløse, så det også omfatter mennesker, der i 1½ år har været ude af stand til at skaffe sig fuldtidsbeskæftigelse. Det er en menneskelig set langt rimeligere og

bedre løsning end blot at meddele, at nu falder de supplerende dagpenge væk. Endelig blev der enighed om at løse resten af de økonomiske problemer ved en behersket forhøjelse af AUD-bidraget for de næsten 2 millioner lønmodtagere, der er i arbejde – det er en forhøjelse på brutto knap 3 kr. pr. uge – og samtidig forhøjes bidragene til De Selvstændiges Arbejdsløshedskasse tilsvarende.

Det er alt i alt en solidarisk og langt mere menneskelig løsning end den nedskæring for hundredtusinder af nuværende og kommende arbejdsløse, som var foreslået. Vi er derfor meget tilfredse med aftalen. Det samme er man i lønmodtagernes organisationer, både i LO og hos funktionærerne, tjenestemændene og akademikerne.

Arbejdsministeren er også tilfreds. Og det er nok ikke, fordi han har skiftet mening. Han synes nok stadig, at de oprindelige forslag burde være gennemført, men vi tror, han er blevet klar over, at man var gået for vidt. Så voldsomme indgreb ville vende alle lønmodtagere og deres organisationer imod regeringen. Og det er ikke klogt, hvis man gerne vil have et fornuftigt resultat af de vigtige trepartsforhandlinger og ikke direkte vil lægge gift for overenskomstforhandlingerne til næste år.

Det nytter altså at protestere. Men det nytter kun, hvis regeringen frygter reaktionen på sine indgreb, og hvis vi som parti overbeviser om, at der skal gives indrømmelser.

På næsten alle andre områder har regeringen valgt Fremskridtspartiet som sin vigtigste samarbejdspartner, på en række områder fulgt af CD og Kristeligt Folkeparti. Men det er nok Fremskridtspartiet, der i vores øjne har fået de største indrømmelser.

Nu skal formueskatten næsten forsvinde, så forøringen til de rige bliver endnu større. Allerede til næste år er der mistede statsindtægter af størrelsesordenen 600 mio. kr. på den konto. Det svarer i øvrigt næsten nøjagtigt til, hvad de syge skal betale mere for medicin, plus hvad vi alle sammen skal betale mere for at gå til tandlæge om året.

Så forlangte Fremskridtspartiet, at der skal sælges statsvirksomheder for omkring 2 mia. kr. oven i salg af ejendomme og jorder for 1 milliard. Det betyder, at en række overskudsvirksomheder, som vi alle ejer i fællesskab her i landet, skal sælges til den højestbydende. Det be-